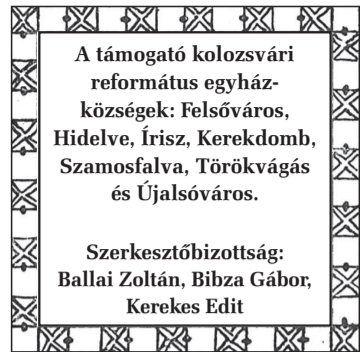

REFORMÁTUS HÍRADÓ

V. ÉVFOLYAM 3. SZÁM

A támogató kolozsvári református egyházközségek: Felsőváros, Hidelve, Írisz, Kerekdomb, Szamosfalva, Törökvgás és Újalsóváros.

Szerkesztőbizottság:
Ballai Zoltán, Bibza Gábor,
Kerekes Edit

Kiállítás a kerengőben, hangverseny a templomban

Új lehetőségek, feladatok körvonalazódnak a Farkas utcában

Lenyűgöző látványával egyre több érdeklődőt, turistát vonz a kívül-belül felújított, augusztusban átadott Farkas utcai református templom. Az átfogó tatarozás oly mértékű és minőségű, hogy indokoltan ébreszt kíváncsiságot, és várhatóan még évekig sokan szeretnék majd megtekinteni. Ezzel együtt ez az épület egy élő templom, egy élő gyülekezet otthona. A hatalmas változás a közösség életét is érinti, ugyanakkor az egyházközség lelkipásztorának feladatkörét is módosítja, bővíti. A Farkas utcai többszáz éves templom jóval több Isten házána: az egykori kolostor-kerengő és déli torony felszabadult az egyházkerületi gyűjtőlevéltár költözésével, ezekben a terekben különféle kulturális rendezvények találhatnak pompás helyszínre, és a templom egyben hangversenyeremként is funkcionál. Fazekas Zsoltal, a Belvárosi Református Egyházközség lelkipásztorával a gyülekezet jellegéről és arról beszélgettünk, hogy miként befolyásolhatja, alakíthatja közösségének lelki életét a valósággal újjászületett műemléktemplom. (Részletek a 7. oldalon)

A megújulással többletköltségek is járnak

Református vagyok?!

■ Reformáció havában, de egyre inkább ünneptelenné vált életük hevében bizony sokan közelednek úgy október 31-hez, hogy semmiféle belső rezdülés nem jön létre bennük, amikor azt hallják: reformáció ünnepe! De hát az is ünnep? Azt pedig minek kell ünnepelni? Talán éppen a kérdésekhez való viszonyulás dönti majd el, hogy a címben kérdőjel vagy felkiáltójel kerül a sor végére. Református vagyok?! Igen, az vagyok, mert a „Békesség Istentől!” formulával köszöntöm a lelkipásztort. Igen, az vagyok, mert csillag van a templom tornyán, ahova járok. Az vagyok, mert nem vetek keresztet. Vagy egyesek szerint: „Református vagyok, mert oda fizetek.” És ha valaki arra kérne, hogy határozzam meg a vallási vagy felekezeti identitásomat, akkor azt úgy tenném, ahogyan egy kedves anekdotában olvastam egyszer:

– *Té milyen felekezethez tartozol, barátom?*

– *Én református vagyok.*
– *És az milyen?*
– *Hát, nem katolikus, nem evangélikus, nem ortodox. Most már érted?*

Egy dolog biztos: ennyitől senki nem lesz református!

Tudnunk kell, hogy a református szó latin eredetű kifejezés, jelentése: megújított, visszaalakított. A kifejezés eredetileg az ecclesia reformata (megújított egyház) alakban fordul elő, és arra utal, hogy a 16. századi reformátorok nem akartak új egyházat alapítani, hanem a meglévő római katolikus egyházat kívánták a bibliai normák szerint megújítani. A reformáció eredménye az egyházszakadás lett, a katolikus egyházból kiszakadtak a protestáns felekezetek, így a református egyház is, amely viszont önmagát továbbra is Krisztus egyetlen anyaszentegyháza részének tekintette. Az azóta eltelt majdhogynem fél évezred alatt a reformátusok vallották és vallják, hogy „ecclesia semper reformanda est”, azaz az egyháznak mindig meg kell újulnia. Ez pedig csak úgy lehetséges, ha egyénként is megvan bennünk az erre vonatkozó igény és törekvés!

Nagyon sokszor az a baj, hogy nem reformált, hanem deformált reformátusságban élünk, amit mi magunk hagyunk torzá formálódni. És a kényelmesnek tűnő langyos keresztyénségem közepette sorra tapasztalom majd a békétlenség felerősödését, elmarad a hitem rendszeres megélése, nehezen megy az imádkozás, hiányzik a szeretet, kiégek, és megfogytokzik a reménység az életemben. Megüresedik a lelki mécsesem. Nem lesz újraformálódás,

feltöltekezés, nem lesz amiből erőt merítenem. Elmarad az, amiről Krisztus Urunk oly szelíden mondja: „aki abból a vízből iszik, amelyet én adok neki, soha többé meg nem szomjazik, mert örök életre buzgó víz forrásává lesz benne.” (Ján 4,14).

A mi ismétlődő megújulásunknak (személyes reformációnknak) Krisztus Urunk lábai előtt kell elkezdődnie! Ott, ahol személyesen elismerem, hogy: Uram, nélküled semmi vagyok és erőtelen! De ugyanakkor azt is tudom, hogy bár ilyen gyámoltalan vagyok, de ha minden igyekezetemmel próbálok megszabadulni a bűneimtől, Isten az én érdemem nélkül, Jézus Krisztusért megbocsát. Sőt a Heidelbergi Káté összefoglalása szerint Isten úgy tekint a bűnbánó bűnösre, mintha semmi rosszat nem tett volna, és semmi bűne nem lett volna, sőt mintha Krisztust igazán tudta volna követni, de csak akkor történik ez, és itt nagyon hangsúlyoznám: ha hívő szívvel elfogadom Jézus Krisztus értem való halálát, szenvedését, őszinte szívvel bánom bűneimet, és igyekszem megjavulni. Ez pedig, ezen a ponton már az új ember. A reformált!

Ez az igazi reformáció és az igazi ünnep, amely esztendőről esztendőre a hálát kellene munkálja lelkünkben, s minden református egyhangúan vallja: egyedül Istené a dicsőség! (Soli Deo Gloria!) Ez a jelmondat, amely leginkább a református reformáció sajátja, és azt hangsúlyozza, hogy az emberi élet célja a földön egyedül Isten dicsőségének szolgálata.

Cseh Zoltán
magyarpalatka lelkipásztor

(Meg)menekültek

■ Apokaliptikus méretű népvándorlás képei elevenednek meg szemünk előtt a menekültekről szóló tudósítások láttán. A politikai diskurzus erőteljesen meghatározza gondolatainkat. Pro és kontra érvek hangzanak el. A kifejezések is megtévesztőek. Menekültekről, migránsokról, gazdasági bevándorlókról szólnak a tudósítások. A politikai retorika nélkül is pontosan tudnia kell a keresztyén embernek, hogy mi a tennivaló. A bibliai idézetek egymás elleni kijátszása nem vezethet eredményre, csak vívódó lelkiismeretünk megnyugtatósára alkalmas játzmává zsurorítja a témafelvetés ezen módját.

„Amennyiben megcselekedtél egyet az én legkisebb atyámfiai közül, énvelem cselekedtél meg” (Mt 25,40) – monda Jézus Krisztus Máté evangélista tolmácsolásában a rászoruló megsegítéséről. A keresztyén ember mindig tudta, hogy a rászoruló segíteni kell az adott lehetőségek között, de a rászorulóknak is megvannak a jogai mellett a kötelességei. Mára mindez feledésbe veszni tűnik.

Hát mit tegyünk?

A menekülni kényszerülőknél a nagyhatalmak hathatós közbenjárására szülőföldjükön kell megfelelő életkörülményt biztosítani. Ez tény akkor is, ha mára a politikai szócséplés miatt ez a megoldás is hiteltelenné tűnik.

De mi van azokkal a (meg)menekültekkel, akik Európába érkeztek és magukkal hozzák majd a közeljövőben a Vöröskereszt segítségével a hozzátartozóikat is? Európa még keresztyén részének ebben rejlik a nagy feladata. Keresztyénségre tanítani a megérkezetteket. A misszió mindig a keresztyén egyház lényegéhez tartozott. „Elmenvén azért, tegyetek tanítványokká minden népeket, megkeresztelvé őket” (Mt 28,19) – mondja tanítványainak a feltámadott Krisztus. A megérkezett menekülteket a megfelelő regisztrálás után meg kell ismertetni a keresztyén értékekkel és életrenddel. Európa csak a keresztyénségen keresztül nyíthat meg igazán bárki számára.

Az alvó, talán agonizáló európai keresztyénségnek hatalmas kihívás ez, hisz ebben az új helyzetben magára találhat. Isten pedig a rossznak tűnő eseményt is képes az övéi számára jóra fordítani. Volt már erre példa a történelemben, amikor a népvándorlás főleg germán törzsei a római birodalomban élő elkényelmesedett keresztyén közösségeket, magát Európát felrázták.

A Kárpátok karosszékéből az alföldi felvonulási területet nézve készülünk kell a missziós feladatra, hogy amikor minket is elér a hullám, ne rázzon ki a karosszékéből, hanem felkészülve találjon, és így eleget tesszünk missziói küldetésünknek. Az érkező menekültek és a befogadó keresztyének csak így menekülhetnek együtt meg.

Bibza Gábor

Otthonukban vagy az otthonban vigyáznak öregjeinkre

A Kakasos templom gyülekezete is bekapcsolódik a diakóniai szolgálatba

A Kolozsvár-Felsővárosi Református Egyházközség 2001 óta működtet öregotthont, ahol magányos, magukra maradt, idős emberek találhatnak otthonra. Az intézményt az Agapé Diakóniai Alapítvány üzemelteti, amelynek célja, hogy lelki, testi, anyagi és egészségügyi támogatást nyújtson egyedülálló, elhagyott öregeknek. Azoknak, akik ragaszkodnak megszokott életkörülményeikhez, és még képesek az önálló létfenntartásra, otthon segítenek, az állandó felügyeletre szorulókat, ágyhoz kötött betegeket pedig az öregotthonban látják el. A gyülekezet tagjai szervesen bekapcsolódnak az egyházközség diakóniai szolgálatába: fiatalok és idősök is foglalkoznak a magányos idősekkel, és az orvosi felügyeletet is a gyülekezet házi orvosaként számon tartott Kovács Katalin biztosítja.

DÉZSI ILDIKÓ

– Holland támogatással építettük fel az öregotthont, 1997 és 2001 között zajlott az építkezés, és 2001-től létrehoztuk az öregotthon működtetését felvállaló Agapé Diakóniai Alapítványt – emlékezett a kezdetekre Pap Géza, az egyházközség lelkipásztora, egyben az alapítvány elnöke. – Szerényebb kezdeményezésről van szó, hiszen összesen nyolc szoba van az épületben. Mindenkit külön szobában helyezünk el, biztosítva számukra az intim szférát. Emellett természetesen a közös tér is biztosított, ahol a közös programok zajlanak, de mindenkinek lehetősége van saját életér kialakítására a külön szobában – mondta hozzátéve: az építkezésre kapott holland támogatáson kívül semmiféle támogatást nem igényeltek eddig. – Az öregotthont az alapítvány működteti, és teljes mértékben önfenntartó. Igény biztos lenne még több idős gondozására, de tudomásul kell vennünk azt, hogy nem tudunk mindenkin segíteni. Csak egy kicsiny szeletét próbáljuk lefedni az idősgondozásnak, éppen ezért megvágatjuk, hogy kit fogadunk be. Ha valaki beköltözik az öregotthonba, akkor nekünk élete végéig el kell kísérnünk, és ez sokszor nagyon nagy feladat. Figyelembe kell venni azt is, hogy ki milyen egészségi állapotban érkezik, ezért próbáltuk összekapcsolni az öregotthon működtetését az orvosi rendelővel – magyarázta Pap Géza.

Fiatal családok vásárolhatták meg jutányosan a lakásokat

Az öregotthon állandó alkalmazottai felelnek a bentlakó idősök állandó felügyeletéért, az orvosi ügyeletet pedig az épületben működő házi orvosi rendelő orvosnője látja el. Az otthonban élők teljes ellátásban részesülnek, étkeztetésüket egy ételszállító cég bevonásával oldják meg, mert élelmiszerbiztonsági szempontból ez tűnt a legmegfelelőbb megoldásnak.

– A kezdetekkor úgy gondoltuk, hogy azok felé az idősök felé fordulunk, akik magukra maradtak. Azt kértük tőlük, hogy vagy anyagilag járuljanak hozzá a gondozásukhoz, vagy lakásukat ajánlják fel ezért cserébe – beszélt az alapelképzelésről a lelkész. – Azt láttuk, hogy azon túl, hogy az idős embereknek sajátos gondjaik vannak, ugyanolyan sajátos gondjaik vannak a fiatal házasoknak is, akik sokszor a szülőknél húzódnak meg egy szobában. És itt kezdődnek a problémák, alakulnak ki a generációk közötti feszültségek. Ekkor kínáltuk fel a fiatal házások számára, hogy nagyon jutányos áron, hosszú távú törlesztőrészlettel megvásárolhatják az idősektől ránk maradt lakásokat. Ez volt a 90-es évek elképzelése, amikor sokkal könnyebben ajánlották fel az emberek a lakásukat, főleg ha nem volt örökösük. Aztán változott a gazdasági helyzet, és egyre kevesebb esetben jellemző ez a megoldás, viszont sokkal többen jelentkeznek olyanok, akik

ARCHIV FELVÉTEL

Törődés, gondoskodás, lelki gondozás egy helyen

szeretnének megszabadulni a gondozást igénylő időstől. Ilyen eseteket szoktunk visszautasítani, mert úgy gondoljuk, hogy a gyermekeknek kötelességük a szüleiket elgondozni, amennyiben lehetőségük van erre – fogalmazott a lelkipásztor. – Általában a magukra maradt idősöket fogadjuk be az öregotthonba, de vannak olyan sajátos esetek is, amikor a külföldi boldogulást választó családtagok kivándorlása miatt magukra maradt idősökért vállalunk felelősséget – tette hozzá.

Tatarozás következik

– Vannak gondozottjaink a saját lakásukban is. Ők nem akarnak beköltözni mindaddig, amíg ágyhoz kötötté nem válnak. Ezek az idősök önellátóak, de igénylik azt, hogy valaki néha bevásároljon, olykor takarítson, időnként ránézzen. A gondozóink rendszeresen kijárnak hozzájuk és

segítenek nekik, házi beteggondozást viszont nem tudunk felvállalni, mert nincs annyi alkalmazottunk – jegyezte meg. Emellett a gyülekezeti tagok önkéntes

meg, amit igyekezünk úgy feloldani valamennyire, hogy megengedjük nekik, hogy legkedvesebb bútoraikkal, személyes tárgyaikkal tegyék otthonosabbá szobáikat – mondta a lelkipásztor.

– Az alapítványt az egyházközség tagjai hozták létre, de természetesen elfogadunk a gyülekezet határain kívül élő embereket is, viszont minden esetben alaposan megvizsgáljuk az adott helyzetet. Akadnak olyan esetek is, amelyeket nem tudunk felvállalni. Ha mondjuk valaki Alzheimer-kóros, akkor folyamatos felügyeletet igényel, ellenkező esetben egy óvatlan pillanatban könnyen meglóghat, veszélybe sodorhatja magát. Igyekszem a gyülekezeti munka mellett az öregotthon életében is részt venni. Előfordult már olyan is, hogy én szereltem meg a fűtést, mert fáztak az otthon lakói, de persze a gondozók feladata a bentlakók ellátása. Változó a létszám, olykor tele vagyunk, máskor többen eltávoznak, sőt az is megesik, hogy valaki 96 éves koráig él. Igaz, hogy leülni már nem tudott, de rendszeresen tornázott a néni még 96 éves korában, és a szobabiciklit is használta – mesélte.

Pap Géza: Mindenkit el kell kísérni az utolsó lépcsőfokig

alapon látogatják az öregotthon lakóit, sőt a fiatalok is bejárnak felolvasni nekik.

– Most csak két bentlakó időseink van és három otthoni gondozottunk. Hat szobánk üresen áll, de ez most éppen kapóra jön a következő felújítási munkálatok miatt. Festeni szeretnénk, parkettezni, felújítani a berendezést, bútort. Nagyon sok bútort kaptunk annak idején holland adományból, amelyek lecserélése mostanra vált időszerrév. Emellett a fűtésrendszert is korszerűsíteni kellett, mert az eredeti egycsöves rendszer már nem felel meg a hatékony rendeltetésnek, így szükségessé vált a kétszöves rendszer kiépítése – beszélt az elkövetkező időszak feladatairól Pap Géza.

Ideiglenes megoldás, míg a család nyaral

Arra is van lehetőség, hogy csupán néhány hétre, a családi vakációzás idejére költözzenek be hozzánk állandó felügyeletet igénylő idősök, de sokszor tiltakoznak a beköltözés ellen, mert attól tartanak, hogy az otthonban „felejtik” őket. – Sajnos jellemző egyfajta idegenkedés is az aggmenházba való bevonulástól. Nagy változásként élük ezt

– Lehet és kell is kapcsolódnunk hozzájuk, hiszen magunkra veszünk valaki terhét, amikor befogadjuk. Nagyon nehéz az az időszak, amikor szellemileg kezdenek leépülni. Volt egy néni, aki már alig tudott beszélni, megkezdte a mondatot értelmesen, de a folytatása már teljes halandzsza volt. És ilyenkor a mozdulataiból, a mosolyából, az összevont szemöldökéből kellett kitárolni, hogy éppen mit szeretne elmondani. Ezek nehezebb időszakok, de mindenkit el kell kísérni az utolsó lépcsőfokig. Mindig megviseli az embert a halál ténye, hiszen soha nem könnyű végigszenvedni valakivel az utolsó pillanatokat, de ezt az a reménységgel tesszük, hogy nem a halál az utolsó szó, hanem átmenetként tekintünk rá egy másik életbe.

Nyolc szobája van a holland támogatással épült aggmenháznak

Kiállítás a kerengőben, hangverseny a templomban

Új lehetőségek, feladatok körvonalazódnak a Farkas utcában

ZAY ÉVA

„Visszatértek” a hívek

– *Észrevehetőek-e változások a gyülekezet életében a restaurált templom átadását követően?*

– Egyelőre még túl kevés idő telt el a felújított templom átvételé óta ahhoz, hogy jelentősebb következtetéseket fogalmazhassunk meg. Mindamellett, a másfél esztendő alatt, amíg a református kollégium díszterme pótolta a restaurálás alatt álló templom funkcióit, a vasárnapi istentiszteleten résztvevők száma mintegy felére csökkent. A templomba való visszatérésünket követően elértük a költözés előtti létszámot.

Másrészt számításba kell venni azt is, hogy a templomot augusztusban, a szabadságolások időszakában vettük át, és a gyülekezetnek sok vidéki származású, a környező falvakhoz kötődő tagja van, akik a nyár végén, kora ősszel még a mezőgazdasági munkákkal voltak elfoglalva. Valószínűleg el kell telnie legalább egy évnek ahhoz, hogy figyelemmel követhessük, hogy az év különböző időszakaiban hogyan alakul az istentiszteleti részvétel.

A gyülekezeti tevékenységeknek új lehetőségeket kínál az, hogy a templomban jóval nagyobb felület vált használhatóvá, hiszen az egyházkerületi gyűjtőlevéltár elköltözése nyomán felszabadult a déli oldalhoz csatlakozó egykori kolostor-kerengő, valamint a déli torony. Ezekben a történeti terekben és az egykori sekrestyében immár kiállításokat, könyvbemutatókat, különféle kulturális rendezvényeket szervezhetünk. Az elavult gáz- és villanyvezetékeket kicserélték, a templomtér átláthatóbb lett, és a teljesen korszerű világítás, hangosítás kiváló körülményeket teremt a különféle hangversenyek, koncertek számára is.

Ugyanakkor elmondhatjuk, a vasárnapi istentiszteleteken háromszorosára, négyszeresére nőtt az eddigiekhez viszonyítva a perselypénz összege. Valószínűleg a hívek adakozó kedvét az is meghatározza, hogy történeti értékéhez méltó módon felújított, a kényelmi kívánalmaknak is eleget tevő templomban gyűlhetnek össze.

Vannak nagycsaládos fiatalok

– A gyülekezet körülbelül háromezer lelket számlál, Kolozsváron ez a legnagyobb. Nagyságának megfelelően meglehetősen heterogén is: a belvárosi idősebb közösség mellett ide tartoznak a Hajnal negyedben lakó hívek, akik annak idején a hetvenes évek fiataljaként pezsdítették fel a gyülekezetet életét, továbbá a Györgyfalvi negyed déli és nyugati részében élő családok. Utóbbiak többnyire Kolozsvárra települt, sikeres fiatalokból állnak, akik megfelelő megélhetésre és otthonra találtak a városban. A gyülekezet jellegét, lelki arculatát az is meghatározza, hogy a Györgyfalváról, a Mezőségről, Kalotaszeg különböző falvaiból, községeiből, s Erdély távolabbi vidékeiről szár-

mazó híveink között még mindig vannak rokoni, baráti kapcsolatot ápoló családok. A gyülekezet gazdagodik, színesebbé válik általuk, ugyanakkor az eltérő mentalitású hívekből összetevődő közösség nagyobb kihívást, sokfelé figyelést, sokrétű munkát jelent a lelkipásztor számára.

Bár egy ideig úgy gondoltuk, a gyülekezet öregszik, az elmúlt években sok Kolozsváron letelepedett fiatal is tagjává vált, és örömdetesnek tartom, hogy egyre több családban már a harmadik, esetleg a negyedik gyermeket kereszteljük. Bár sajnos általában kétszer annyi főt temetünk, mint keresztelünk, a városból úgy tűnik, kevesebben költöznek el, mint ahányan betelepülnek, így az általános apadás mértéke kisebb, mint a természetes népességfogyásé. A dolgok állása nyilván távolról sem kielégítő, de bizakodásra ad okot, hogy szép számban vannak fiatalok, akik a nagycsaládos életmódot választják.

Több a látogató, nagyobbak a kiadások

– *A műemléktemplom történeti értékeit a legutóbbi felújítás jól látható, elegáns módon emelte ki. Nőtt az épületet megtekinteni vágyó turisták forgalma?*

– Az idei Kolozsvári Magyar Napok alatt legalább kétezer ember fordult meg naponta a templomban. Azóta is számos turistacsoport érkezett, a felújítás előtti időszakhoz képest sokkal több képeslapot, a restaurálás megvalósításait összegző kiadványt igényelnek. Mindamellett az esti díszvilágítás is vonzza az embereket; több román ajkú ismerősöm jelezte, hogy bár eddig soha nem tért be, immár megtekintette a templomot.

– *Milyen jövőt szeretne a Farkas utcai templom és gyülekezte számára?*

– A cél továbbra is az, ami a felújítást megelőzően volt: a gyülekezet tagjainak át kell érezniük azt, hogy a templom mindenki közös otthona, amelyre büszkék lehetnek, és amelyért felelősséggel is tartoznak. A restauráláshoz szükséges összegek 98 százalékát ugyan pályázati úton szereztük meg, de a fennmaradó részt és az el nem számolható költségeket a gyülekezetnek kell biztosítania. Ez oly jelentős összeg, hogy kölcsönt kellett igényelnünk, amelyet vissza kell fizetnünk. Másrészt számolnunk kell azzal is, hogy fűtés-, villany- és a pályázati kívánalmak folytán bevezetett biztonsági rendszer, tűzvédelmi berendezés fenntartása is növelheti a kiadásokat. Ilyenképpen a gyülekezet tagjaihoz azt a felkérést intézzük, hogy továbbra is, lehetőségeiknek megfelelően adományokkal segítsék, és lakják be a templomot, vállalják a közös otthon terheit, annak gondozását. Azt is szeretnénk, ha a korábbi 250-300 fő helyett legalább 400-500 hívünk látogatná a vasárnapi istentiszteleteket. Az esztendő egyébként szépnek, sikeresnek mondható, hiszen rövidesen elkészül a lelkesi lakás, és a felújított Farkas utcai templom mellett idén felavattuk a Györgyfalvi úti kis templomunkat is, a korábbi imaház helyén.

Fazekas Zsolt a hívekhez: lakják be a templomot, vállalják a közös otthon gondozását

ROHONYI D. IVÁN FELVÉTELEI

Megnyitották az egykori kerengőt is

Megnyitása utáni héten legalább kétezeren látogatták meg a templomot

IVÓI ERZSÉBET-TÁBOR AZ EGYHÁZMEGYE GYERMEKEINEK

■ Szeptember első hetében a kolozsvári egyházmegye a Presbiteri Szövetséggel és a nőszövetséggel közösen szervezte meg immár második alkalommal 140 Kolozs megyei gyermek számára az ivói Erzsébet-tábort. Az Erzsébet-tábor keresztyén jellege a közös áhítatokban, hangszeres éneklésben, a példaadó életvitelben, az egymásra figyelésben és a szeretetszolgálat gyakorlása által valósult meg.

EGYHÁZKERÜLETI GENERÁLIS VIZITÁCIÓ

■ Szeptember 22-én a kajántói egyházközségben generális vizitációra került sor. A bizottság tagjait dr. Bibza Gábor esperes és Bódi Sándor egyházmegyei főgondnok, Móra László Tibor parókus lelkész és Kelemen Károly helybeli gondnok, valamint a presbiterok és helybeli hívek fogadták. A generális vizitáció során a bizottság tagjai megvizsgálták az egyházközség nyilvántartásait, találkoztak a vallásórás gyermekekkel, a konfirmandusokkal, az ifjúsági csoport tagjaival, a nőszövetségi tagokkal és a presbiterokkal.

MEGÚJULT KIDEI REFORMÁTUS TEMPLOMA

■ Október 3-án a Kidei Egyházközségben hálaadó istentisztelet keretében adták át a megújult templomot. Dr. Bibza Gábor esperes liturgiai szolgálatát követően Kató Béla püspök a 100. zsolttár alapján hirdetett ígét. Nagy Tibor lelképásztor beszámolója és az ünnepi köszöntők után a Kolozsvári Református Kollégium kórusának szolgálata tette színesebbé az ünnepet.

NŐSZÖVETSÉGI VÁNDORZÁSZLÓ

■ Október 11-én Pusztakamarásra érkezett az egyházmegyei nőszövetségének vándorzászlója, amely a Kolozsvár-Hidelyi Egyházközség templomából indult útra, és járt már Magyarfodorházán, Magyarfenesen, Kamarásra pedig a kerekdombi gyülekezet hozta. Az ünnepélyes átadáson Dobri András lelképásztor hirdetett ígét, majd a kerekdombi gyülekezet két kórusa szívet-lelket melegítő énekléssel örvendeztetette meg a pusztakamarási templomban összegyűlt híveket.

MEZŐSÉGI (NAGY)TAKARÍTÁS

■ Október 24-én a Kolozsvári Református Egyházmegye belmissziós szövetségei mezőségi temetőt-takarítást hirdettek elnéptelenedő gyülekezetekben. A felhívásra választott mintegy 15 egyházközségből 60 egyháztag. Sikeresen kitakarították a botházai temetőt, részben a szováti temetőt, illetve beállítani a mezőszavai temető kiritésének oszlopait 150 méter hosszán. A program keretében elkészült az aranykúti szórványban a harangláb új fedele is.

A kollégium misszió – 25 év után is Látogatóban Székely Árpád iskolaigazgatójánál

Ha most valaki betéved, akár látogatóként, a Kolozsvári Református Kollégiumba, a Farkas utcai patinás épületben a szünetekben egészséges gyermekzsivaj fogadja. Óvodás és elemista tagozatos gyermekek futkároznak boldogan nyüzsögve az ókollégium udvarán, míg az emeleteken a már nagybacska diákok komolysága fogadja a látogatót. Az elmúlt huszonöt év számos kihívás elé állította a tanintézményt, az új próbatételeket is bátran fogadják az iskolai közösség tagjai – derült ki a Székely Árpád igazgatóval készített interjúból.

NAGY-HINTÓS DIANA

Ellenségekből csodálók

– Amikor a kollégium újraindult, a felvételre jelentkező diákok 90 százaléka maga döntött úgy: ebbe a kollégiumba akar jönni. A szülők nagy része is ahhoz a korosztályhoz tartozott, aki még hallott az egyházi iskolákról, és bízott az egyházi iskolákban. Nem gondoltak arra, hogy itt milyen körülmények vannak, hogy nincs osztályterem, nincsenek tankönyvek. Bízta abban, hogy az egyházi iskola csak megbízható és jó lehet.

Az újrainduláskor a 266 diák közül több mint 200 bentlakó volt. Az 1990-es tanévnyitásra az ókollégium épületét átadó engedélyt visszavonták. Bentlakási épületről szó sem volt. 1991 februárjában kaptunk egy elég lerobbant ingatlant, az akkori Traian Vuia szaklíceum egyik bentlakási épületét, amit az Erdélyi Református Egyházkerület felújított. Oda költözhetek a bentlakó diákok, akik addig a Farkas utcai gyülekezet híveinél és rokonoknál laktak. Négy évet használtuk ezt az épületet, majd a bentlakást felköltöztettük a Györgyfalvi negyedbe, az Energetikai Líceum egyik épületébe, egy évre.

Az első tanévben a tanárok nagy része ingyen dolgozott. Volt köztük szép számmal nyugdíjas is, akik egykor a kollégiumokban végeztek: Palkó Attila történelemtanár, Nagy Arisztid földrajztanár, Horváth Ilona magyartanár, Papp Mária románatanár, Szabó Éva titkárnő. Bennük még élt a régi felekezeti iskolák szellemisége, értékrendje, munkastílusa. Ezzel nagyon sokat segítettek, főleg az indulásnál. Ők nem a fizetésért jöttek tanítani, hanem elsősorban egy ügyet szolgáltak. Ahogy annak idején Csiha Kálmán püspök úr mondta: a kollégium misszió. Ezt mi mindannyian – akkori diákok és tanárok – így fogtuk fel.

Amikor arról volt szó, hogy fel kell építeni egy központot (a mai Bethlen Kata Diakóniai Központ – szerk. megj.), ami szükség esetén iskolának, bentlakásnak vagy öregotthonnak szolgál, az énekkar feladatának tekintette az ezt a célt szolgáló pénzgyűjtést. Az amerikai és kanadai turné után tették le a Bethlen Kata Diakóniai Központ alapjait, 1992-ben. 1996-ban beköltözhattünk végre a Bethlen Kata Diakóniai Központba (BKDK).

Tizenkét évet töltöttünk a 16-os Általános Iskolában. A negyedben tapasztalt ellenséges közhangulat egy idő után teljesen megváltozott: felnéztek az iskolára, értékelték a rendet, a diákok magatartását, és a vé-

gén szinte sajnálattal vették tudomásul, hogy elköltöztünk. Tizenkét év után, 2002-ben vehettük birtokba az ókollégiumot. 2002-től folyamatosan javítjuk a kétszáz éves épületet, ma már nagy részben megfelel a XXI. század követelményeinek, ami

Székely Árpád: Diákjaink megtanulják, a bibliai értékek és viselkedési normák örökérvényűek

a berendezést és a felszerelést illeti. Időközben kiteljesedett az oktatás: az óvodai csoportoktól egészen a posztliceális és a nemrég beindult szakképzésig minden megtalálható. Most már három helyen zajlik a tanítás: a BKDK-ban, a Szász Domokos püspök nevét viselő épületben és az ókollégiumban.

A mai tanuló türelmetlen

– De más ez a mostani gyeregeneráció: más a magatartásuk, a gondolkodásmódjuk. Hogyan lehet őket nevelni, a szívükbe firkózni?

– Az újralakulástól eltelt 25 év alatt, ami magától értetődően sok változást hozott, az iskolának állandó jelleggel kihívásokkal kellett szembenéznie. A mai diákok teljesen másak, mint azok, akik az újakezdekör jöttek, a mai tanárok is teljesen másak. De a kollégium határozottan ragaszkodott az indulásnál megfogalmazott célkitűzéseihez, főleg ami a nevelést illeti, amelyet keresztyén értékrend szerint végzünk. Ez a nevelési alternatíva napjainkban is bevál, és ez jelenti azt a különbséget, vagy akár többletet is mondhatunk, amit a kollégium nyújt más iskolákkal szemben. Ennek a nevelési elvnek az alap-

ja a Szentírás, amelyet a mi diákjaink minden nap olvasnak, tanulmányoznak. A globalizálódó XXI. század negatív hatásai akarva-akaratlanul minden fiatalat érintenek. Egy részük félre is vezeti a fiatalokat, mert úgy tűnik, hogy ma minden az emberért van, az ember szabadságáért, az ember jólétéért, jogaiért, eközben a fényes kulcsin rabul ejti az embert és a formálódó személyiségű fiatalat, aki nem jön rá a csapdahelyzetre, sodródna a divat árával. Ezzel szemben a mi diákjaink megtanulják, hogy azok az értékek és viselkedési normák, amelyek a

Kevesebb papírmunkát!

– Egyedüli vagy a jelenlegi tanárok közül, aki már a megalakulástól itt tanított.

– A tanári kar is teljesen megváltozott az évek folyamán, de mindenki megértette, hogy csak kitartó, komoly és fegyelmezett munkával lehet eredményeket elérni, és legtöbbjük a hitvallásos nevelés értékeire építi pedagógusi munkáját. Az iskola életében csak egy összetartó tanári kar végezhet jó munkát. Ezúton szeretném

Bibliában vannak megírva, örökérvényűek, és ha ezekre építik az életüket, ez jövőt jelent. Nagyon szépen megfogalmazta ezt a többletet az egyik lelkésztanárunk, aki szerint „kiszélesítettük a látóköröket, hogy ne csak előre, jobbra, balra és lefelé nézzetek. Megtanítottunk titeket «felfelé», azaz Istenre is nézni”.

A XXI. század nagyon sok változást – a technika fantasztikus fejlődését, a kommunikáció szinte végtelen lehetőségeit, információözdönt, felgyorsuló életritmust – hozott az emberek életébe, és ez kihat az iskolára is. A mai tanuló türelmetlen. Mindent nagyon gyorsan akar megismerni, megtapasztalni és elérni. Ennek hátránya a felelőtlenség és a felelőtlenség, elsősorban saját magával szemben. Szerintem ez a jelen legnagyobb kihívása: az iskolának ezekre a problémákra kell koncentrálnia, ugyanakkor meg kell őriznie a hagyományos értékrendet. Olyan új célkitűzéseket kell megfogalmaznunk, amelyek magukba foglalják mindazt, amivel egy mai fiatal szembetalálja magát. A legfontosabb, hogy olyan fiatalokat neveljünk, akik a mai gyors információs-kommunikációs özőnben szelektálni tudnak és megőrzik saját maguk testi-lelki épességét.

megköszönni egykori és mostani pedagóguskollégáimnak a munkáját.

Azt sem hallgatom el, hogy az elmúlt években jó eredményeket értünk el a különböző versenyeken és vizsgákon. Maturandusaink döntő többsége eléri az átmenő jegyet a vizsgákon, továbbtanulnak vagy elhelyezkednek.

– Hozott-e valami jót a 2011-ben elfogadott tanügyi törvény?

– Egy jól megszerkesztett tanügyi törvény stabilitást jelentene a tanügyben, amire nagyon nagy szükség van. A tanügyben eddig is sok volt a bürokrácia, és ettől sem ez a törvény, sem a tárcavezetők nem szabadítottak meg. A sok felesleges papírmunka pont a legfontosabb feladattól, a neveléstől vonja el a tanárt és az iskola vezetőségét.

Mindezek ellenére úgy vélem, hogy ez a törvény több figyelmet fordít a kisebbségi oktatásra. A jogszabályba bekezdte a felekezeti oktatás is, és ezáltal megadatott a lehetőség az egyházaknak, hogy azok felvállalják és átvegyék az iskolákat. Az más kérdés, hogy ma az egyházak nem rendelkeznek az ehhez szükséges anyagi alappal. Istenben bízva várjuk, hogy ez a helyzet megváltozzon.